

OKTOBER 73

# FRAM FOR PARTIET

(MEDLEMSAVIS FOR AKP(M-L) i OSLO/AKERSHUS)

Innhold.

|                             |         |
|-----------------------------|---------|
| Oppsummering av valget      | side 1. |
| Oppsummering av vagoppmarsj | side 4. |
| Parti for vanlige folk      | side 5. |

Jeg skal ikke noe gå så dypt inn på den generelle oppsummeringen av valget. Dette mener jeg ble streket opp i store trekk av Sigurd i KK nr. 33. Jeg skal i stedet konsentrere meg om Oslo/Akershus.

Det er helt klart at vi er skuffet over stemmetallet i Oslo. 2500 er langt under de 3 tusen som mange mente var mulig. Selv trodde jeg på 5-6 tusen. Hva er så årsakene til at vi bommet så pass stygt i kalkylene?

1. Den viktigste årsaken ikke til selve resultatet, men til vår optimisme tror jeg ligger i en feilaktig analyse av selve valget. Når jeg forsøkte å regne ut et realistisk tall, regnet jeg hovedsaklig ut fra våre 1.mai-arrangementer 6 500 i PAF i 1972, minus et par tusen som ikke hadde stemmerett, pluss et lignende tall for framgangen fra da. Jeg tenkte dessuten at en god valgkamp med adgang til TV og radio ville gi oss noen tusen nye stemmer. Slik tror jeg også svært mange andre har tenkt.

Hva var så galt med denne kalkylen? For det første tar den overhodet ikke hensyn til suregenhetens ved et valg. At et parlamentarisk valg ikke er det samme som et 1.mai-tog. At folk vurderer et stortingsvalg langt mer alvorlig, noe som igjen nærmer sammen med folks parlamentariske illusjoner. Disse siste gjorde seg langt sterkere gjeldende langt inn i våre sympere rekker enn i hvert fall jeg hadde trodd.

En ting til bør vi merke oss i forbindelse med 1.mai - valget - analysene våre. 1.mai har vi i flere år hatt det største og beste alternativet. Vi har mobilisert folket konkrert på dets egne krav. De tidligere togene til SF-NKP har vært dvaske og lite propagandert, slik at når folk ville gå i et tog til venstre for AP har det vært naturlig å gå til oss. Ved valget, derimot, var SV det store alternativet til AP. De hadde mulighetene, oss regnet folk ikke med. Dessuten førte vel SV en valgkamp som muligens på mange vis var bedre enn vår, markerte seg bedre i trykksaken og var i svært stor grad trukket inn i debatten i TV, radio og de store avisene. Dagbladet fungerte jo nærmest som lus-

For øvrig skal jeg ikke gå så langt inn på å sammenligne valgkampen. Lokalt tror jeg nok så sikkert at vi fikk spredd mer materiale. Det vil være fint om folk kunne sende inn rapporter hvor de kommenterte dette.

En annen analysefeil jeg sjøl i hvert fall gjorde, var å undervurdere SV. I stedet for å analysere den stemningen mot AP vi absolutt så rundt omkring, stolte jeg alt for mye på gallup, og min egen mistillit til Gustavsen og Berit Ås. Jeg så ikke at AIK virkelig tilførte SV mye mer tyngde på arbeidsplassen. Dette tror jeg er nyttig lærdom - at vi bør undersøke forholdene sjøl. Det hjelper ikke at mange SVere sjøl har hatt denne analysen.

2. Før jeg tar fram de gode sidene ved valgkampen, vil jeg peke på et forhold som ble nevnt på formannskonferansen etter valget. Det gjelder den politiske mobiliseringen av medlemmene. Det ble sagt der at svært mange følte at RV ikke var noe de ble tent på, men at de fikk problematikken til dels tredd nedover ørene på seg. Jeg tror det er en god del i kritikken, og i beretningen som kommer med i novemberutkjøret skal jeg utdype dette nærmere.

Her skal jeg komme med noen korte kommentarer, bare. I mai og juni da RV ble behandlet, hadde vi et par mnd. i forveien gjennomgått en total omorganisering i Oslo, og DS hadde i stor grad overlatt laga til seg sjøl. <sup>ikke</sup> slik at vi hadde den nødvendige fingeren på pulsen. Vi visste derfor lite om hva laga trengte av politiske diskusjoner om RV. Og dermed ble hele saken litt overfladisk behandlet.

En annen sak er at styrene i partilagene var befolket med svært mange ferske kamerater som da helt naturlig fikk problemer med å legge opp disse diskusjonene, og vi i DS klarte ikke å følge dette opp.

3. Kan vi så ut fra dette trekke den konklusjonen at med bedre analyser ville vi gjort et mye bedre valg i Oslo? Jeg tror nok at et bedre grep om sympatisører og nære venner muligens ville økt stemmetallet en del. Men jeg er enig i Sigurds dom om at her kjempet vi mot strømmen. En bedre valgkamp ville kanskje gitt oss 3500-4000 stemmer, men ikke 8000.

3.  
Hva oppnådde vi så i Oslo/Akershus? Vi trengte oss inn i hodet på de fleste i distriktet, og spesielt i Akershus fikk vi en rekke nye kontakter på steder hvor vi tidligere ikke har hatt noen. Vi oppnådde en del steder pene enkeltresultater: 1,8% på Haugerud, 1 % på Nesodden, 300 stemmer i Bærum. Dette synes jeg er bra. Jeg tror dessuten at når vi nå begynner arbeidet etter valget vil vi ha langt lettere for å bli hørt. Folk har med egne øyne opplevd at vi ikke er en gjeng med virkelighetsfjerne studenter. De har sett, lest og hørt at vi har et politisk program å komme med. Nettopp det programmet - de kravene og den politikken - gjelder det å få ut til folk. For det er tydelig at ledende folk i SV nå har lyst til å prøve å skubbe oss ut av bildet. I siste Orientering uttrykker redaktøren, Cordtsen, seg slik: Nå må disse m-l'erne på bakgrunn av valgresultatet begynne å føre en mer edruelig politikk. Bakgrunnen for denne kommentaren var vår kritikk av deres holdning til AP. Det eneste språk disse herrene forstår er styrkens. Derfor blir eksterne markeringer i form av KK-salg o.l. viktig nå. Alle folk må på gatene i de sakene vi kan vente utover høsten: Chile, Trødal, Kambodsja og støtte til Island. Det første Chilmøtet på Universitetsplassen har her spilt en meget viktig rolle. Vi skal huske at 1.mai-forhandlingene begynner tidlig på nyåret, og skal det bli bra, må vi ha tungt skyts til å slå i bordet med.

La oss derfor i høst vise ~~oss~~ hvem som er sjøfer i gatene.

Formannen i DS Oslo/Akershus

## OPPSUMMERING AV VALGOPPMARSJEN

4.

Vår valgoppmarsj ble heller ikke riktig det vi kunne ha håpet, uten derfor på noen måte å være en fiasko. Noen av de samme feilen som præget valgkampen ellers slo sterkt ut m.h.t. oppmarsjen.

Hovedsvakheten i mobiliseringa var - etter min mening - at politikken på oppmarsjen ikke ble gjennomdiskutert i organisasjonen. Medlemmene fikk ikke vite parolene før de kom på torget, og hadde derfor aldri noen sjanse til å mobilisere verken sin egen entusiasme eller sympatisører på grunnlag av sakene. For øvrig kom selve mobiliseringa seipt og var til dels utilstrekkelig grundig.

Av positive trekk å nevne vil jeg trekke fram at selve oppmarsjen var uvanlig velordna og disiplinert, med skikkelige malte paroler, mange flagg, osv., og torgmøtet etterpå var bra. Jeg tror også at det var langt bedre å ha 1200-1500 i en slik oppmarsj gjennom gatene enn bare samla på et torg til et møte svært få legger merke til.

Noen har tvil om riktigheten av denne type valgkamp. Jeg mener at formen er riktig, både ut fra sammenligninga med torgmøte, og ut fra at en slik krav-oppmarsj markerer et riktig syn på forholdet mellom parlamentet og gata.

En annen innvending har gått på sikkerheten. Ved at denne oppmarsjen ble så avgrenset til partifolk, var den en godbit for SIPO, mener noen. Jeg er ikke udelte enig. For det første mener jeg at en slik tankemåte vil hindre oss fra alle mobiliseringer unntatt de som er garantert meget breie. Og dernest, om alle medlemmene tenker: dette blir en "smal" demonstrasjon, altså risikabel, så blir den smal og bare en rein partiprosesjon. Svakheten denne gang går tilbake på den politiske svikten jeg har nevnt ovafor - og den kan vi rette opp.

En tredje kritikk er at demonstrasjonen gjorde "SF-feil" ved å ta massekampen inn under partiets vinger. Det mener jeg er feil. Oppmarsjen markerte RVs krav ved valget, og det må være legitimt. Og for øvrig: det må være helt i orden at partiet tar opp og kjører fram krav fra massene, forutsatt selvsagt at en ikke gir seg til å "annektere" den som "partiets". Men en slik feil ble ikke begått nå, så langt jeg kan bedømme.

Valgkampsekretæren i RV O/A.

### Parti for vanlige folk.

"AKP(m-l) er den norske arbeiderklassens organiserte, revolusjonære fortropp. Dets medlemmer hører til arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter. AKP(m-l) tar også opp i seg andre arbeidende og progressive som støtter partiets politikk...."

#### AKP(m-l)'s prinsippprogram I 1.

Dette sier oss at AKP(m-l) først og fremst er et parti av og for arbeiderklassen. Naturlig nok har vi allikevel i oppbyggingsfasen hatt et stort innslag av intellektuelle. Jeg sier naturlig nok fordi det først og fremst er de intellektuelle som tar arbeiderklassens standpunkt, som kan gjøre den vitenskapelige sosialismen til folkets eiendom. Etter at partiet ble dannet ble det en naturlig del av vår rekrutteringspolitikk å legge partiet slik til rette at arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter så AKP(m-l) som sitt parti. En del har allerede gjort dette. Hvis ikke, hadde det ikke vært mulig å danne partiet. Men det er utvilsomt hundrevis av klassebevisste og aktive arbeidere utenfor partiets rekke. En for stor økning av intellektuelle i forhold til arbeidere vil selvfølgelig prege partiets politikk, og sikkert gjøre det mer fremmed for arbeiderklassen. Faren for venstreskteriske feil vil også i større grad være til stede. Vi trenger sjølsagt fremdeles intellektuelle som tar arbeiderklassens standpunkt. Men de intellektuelle skal tjene arbeiderklassen. Dersom vi skulle bli et parti av intellektuelle, ville vi også ganske snart bli et parti for intellektuelle. Derfor er rekrutteringspolitikken vår så viktig.

I bevissthet om dette ble parolen "Et parti for vanlige folk" lansert. Denne parolen har først og fremst blitt forstått som en korreksjon av våre arbeidsmetoder. Den har blitt knyttet sammen med kampen mot krigskommunismen og utslag av sekterisme som har gjort at på enkelte steder har m-l-ere vært spesielle i forhold til sine arbeidskamerater. Det viktigste ved denne parolen har kanskje allikevel vært en oppfordring om å gå prioriteringa av politikken litt etter i sømmene. La oss først ta for oss en del av de diskusjonene som har vært ført angående arbeidsmetodene våre.

Betyr "et parti for vanlige folk" at lagenes og (i sin konsekvens) hele partiets aktivitetsnivå skal senkes,

slik at de som har minst aktivitetsnivå skal kunne følge med på all aktivitet ?

Kameratenes aktivitetsnivå bestemmes foruten av entusiasme og psykisk og fysisk kapasitet, også av dobbeltarbeid iforbindelse med både jobb og familie. Dersom alle plikter da skal være like for alle, blir konsekvensen en senking av aktivitetsnivået, eller utestengelse av kamerater med et lavt aktivitetsnivå. I praksis hadde det tidligere vært slik at kamerater med et lavt aktivitetsnivå hadde følt seg utestengt. Dette var et resultat av en "likhetsideologi" som tok for lite hensyn til hvert enkelt medlems kapasitet. Dersom man ikke lærer seg til å bedømme enkeltmedlemmenes arbeidsinnsats etter deres særegne kapasitet, men etter et slags allment krav, vil det være lettere for spesielle kategorier folk så som enslige, studenter og oppfylledisse krava. Det kommunistiske partiet har imidlertid behov for alle kategorier klassebevisste arbeidere, og dersom arbeidsmetodene til partiet skulle utestenge den delen av klassen som deler storparten av klassens arbeidsbyrde, ville vi aldri evne å forstå arbeiderklassens situasjon. Dette må imidlertid ikke forstås dithen at partiet skal ha medlemmer som det ikke skal stilles noen politiske krav til. I prinsippprogrammet står det "...Dets medlemmer hører til arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter..." og arbeiderklassens "...organiserte revolusjonære fortropp..." må bestå av de offervillige og entusiastiske medlemmene av klassen, men det er partiets plikt å legge forholdene slik til rette at det mangfold av varierende arbeidsoppgaver partiet har blir tilpasset de forskjellige medlemmers muligheter. Dessuten må enhver kamerat bedømmes utifra om han/hun gjør framskritt utifra sitt særegne nivå, og ikke utifra et slags allment nivå. Konsekvensen av dette blir sjølsagt at ingen skal senke sitt aktivitetsnivå, men at de som har stor kapasitet skal hjelpe sine kamerater som har mindre kapasitet. Det er utillatelig å bli hovmodige og se ned på disse. Liberalisme må sjølsagt kritiseres på kameratslig måte, men man må bli flinkere til å skille mellom liberalisme og kapasitet. På den annen side må man heller ikke kamerater med lavt aktivitetsnivå la misunnelse og dårlig samvittighet løpe av med seg slik at de får en kritisk holdning til sine mer aktive kamerater. Vi må bli

flinkere til å "spille piano med alle ti fingre".

Betyr et "parti for vanlige folk" at teorien ikke lenger er så viktig, fordi de intellektuelle har lettere for å tilegne seg teorien enn arbeidsfolk har ?

Dersom man med "vanlige folk" mener den gjenneomsnittlige norske kvinne/mann vet vi at deres ideologiske fundament ofte er trukket ut av ukeblader, VG, Morgan Kane og filmer som "Sound of Music" og "spaghetti-western". Av denne grunn er det vel ingen seriøs kommunist som mener at vi skal se på dette som verdifull ideologi. Tvert imot så vet vi at dette er en del av den ideologiske overbygninga som kapitalen bruker for å tilsløre arbeiderklassens egen vitenskap om seg sjøl. Det er derfor kommunistenes plikt å gjøre denne tilsløringa så lite effektiv som mulig. Vi vet imidlertid at den framskredne delen av arbeiderklassen har avslørt monopolkapitalens ideologiske overbygning gjennom sin praksis, men uten at den til fulle har gjort den vitenskaplige sosialismen til sin eiendom. Tidligere var grunnsirkelen obligatorisk for alle som skulle bli medlemmer av partiet, men nå ser vi det som viktig å rekruttere klassebevisste arbeidere som først og fremst har sin styrke gjennom sin praksis. Dette standpunktet har vi tatt fordi partiet i sin oppbyggingsfase har fått såpass store erfaringer ved å la teorien være rettesnor for sin praksis, at faren ikke lenger lå i at vi skulle miste teorien av syne. Vi har også erfart at tilegnelsen av den vitenskaplige sosialismen følger flere forskjellige mønster, men at hovedmønsteret i alle tilfeller er samspillet mellom teori og praksis. Skulle det da ligge større fare i at medlemmene begynner sin teoretiske skolering innenfor partiet, enn i at de først begynner å få skikkelig praksis innenfor partiet. For å fylle sin rolle som "arbeiderklassens revolusjonære fortropp" må partiet og medlemmene la den revolusjonære teorien rettledi sin praksis, og da er det nødvendig for alle medlemmer å sette seg inn i teorien, for "uten teori blir praksis blind". Det er også partiets plikt å gjøre den vitenskaplige sosialismen til folkets eiendom. Dette er ~~også~~ umulig dersom vi sjøl ikke kjenner den, men det er også umulig dersom ikke partiet er en del av arbeiderklassen. Vi kan bare gjøre den vitenskaplige sosialismen til folkets eiendom gjennom å delta i arbeiderklassens egen kamp. "Et parti for vanlige folk" betyr

ikke at skillet mellom arbeiderklassen og de kommunistiske kadrene forsvinner, for som Stalin sier: "...Skillet mellom fortroppen og arbeiderklassens øvrige masse, mellom parti-medlemmer og de som ikke tilhører partiet, kan ikke forsvinne så lenge klassene ikke har forsvunnet, så lenge proletariatet utfylles med elementer fra andre klasser, så lenge arbeiderklassen i sin helhet er berøvet muligheten til å høyne seg til fortroppens nivå..."

Betyr "et parti for vanlige folk" at trekspill og kaffekos skal være midlet til å rekruttere arbeidere ?

Det har vært en god del diskusjon omkring vår møtepraksis. Mange har ment at møteformen vår har vært feil. Det er sjølsagt bra med både trekspill og kaffekos, og det er sikkert riktig at vi har vært lite flinke til å delta i våre arbeidskameraters sosiale liv. Det ville være feil å avfeie slike saker som fullstendig uviktige, men det det ville også være tøys å se på dette som det viktigste. Det viktigste er sjølsagt den politikken vi har, og de saken vi prioriterer. Prioriterer vi skolepolitikken, og lar partiet i første rekke være et redskap for elever og lærere, vil vi først og fremst rekruttere elever og lærere. Sjølsagt er slike saker som skolepolitikk også et kommunistisk partis oppgave, fordi det berører det arbeidende folket, og det arbeidende folkets interesser, men det viktigste er partiets prioritering av de forskjellige arbeidsområdene partiet har. På åpningsmøtet til AKP(m-l) i Folkets Hus i Oslo sa Sigurd Allern bl. a. "...Viktigst av alle de arbeidsområdene vi har vil være fagbevegelsen... ...AKP(m-l) vil sørge for at det politiske arbeidet ifagbevegelsen blir prioritert over alt annet. Å bli medlem av partiet skal gi hjelp til den enkeltes politiske arbeid blant arbeidskamerater, i klubber og foreninger, ikke trekke ham ut av det. For enten det gjelder EEC eller moms, så er fagbevegelsen nøkkelleddet til å oppnå resultater..."

Vi har våre røtter på arbeidsplassene, og våre bedriftslag har jobba aktivt i fagforeningene, men er det slik at dette har vært ei klar prioritering? Og er det slik at det å være medlem av partiet har vært en god nok hjelp til det politiske arbeidet i fagforeningene? Det har utvilsomt vært en hjelp, men er ikke og bør ikke partiet brukes enda mer som et redskap i vårt arbeid i fagforeningene? Fagforeningsarbeidet skal nå være partiets hovedoppgave, og det er viktig at vi bruker hele partiapparatet til å styrke dette arbeidet.

Vi må virkeliggjøre parolen om å "tjene folket" der mer enn noe annet sted. Parolen "arbeidere og studenter - felles interesser" bør få nytt innhold gjennom at kommunistiske studenter og intellektuelle hjelper våre fagorganiserte med å skaffe fram materiale om næringslivet og fagforeningene. Partiet må skolere sine medlemmer både i fagforeningspolitikk og fagforeningspraksis, og partiets interne organer må ta opp diskusjoner om vår fagforeningspolitikk i større grad enn de har gjort før. Vår enhetspolitikk er også viktig i fagforeningene. Det vil ikke by på problemer med å få en brei rekruttering fra arbeiderklassen dersom vi klarer denne oppgava. Det er ikke slik at arbeidsfolk kvier seg for å gå på møter dersom de vet at det er deres problemer det gjelder. Det var ikke vanskelig å samle arbeiderne i Kiruna, Norgas, Sauda, Sporveien o.s.v. til møter. Det er bare slik at fagforeningsarbeidet mange ganger blir drevet på en slik måte at det ikke berører arbeiderklassens krav, og i den grad det gjør det, blir arbeiderne sjøl gjort maktesløse.

STYRK FAGBEVEGELSENS KAMFKRAFT.

STYRK REKRUTTERINGA PÅ ARBEIDSPLASSENE.

PARTILAG OG ENKELTMEDLEMMER MÅ I STØRRE GRAD  
BRUKE FFP FOR Å UTVIKLE DEN INTERNE DEBATTEN  
I OSLO/AKERSHUS.

INNLEGG KAN LEVERES PÅ FORM.KONF ELLER TIL  
DS PÅ ANDRE MÅTER FØR DEN 20. I HVER MÅNED.

## NOEN TANKER OM VALGOPPMARSJEN (KRITISKE)

Vi var kritiske mot valgoppmarsjen da den først ble lansert. Mange diskusjoner før den fant sted hjalp oss ikke i vår skepsis. Så her i ettertid vil vi prøve å konkretisere vår kritikk og forhåpentlig kan den tjene som en utgangspunkt når vi diskuterer når - og hvordan - vi skal bruke demonstrasjonsvåpenet. (hva enten vi nå kaller det demonstrasjon, folketog, oppmarsj osv.)

### 1. Propagandaen

Vi har hørt mange som mener at med bedre propaganderer kunne det ha kommet flere folk. Vi er ikke enige. Fordi: den beste formen for propaganda er den muntlige, den vi sjøl driver overfor venner, familie, arbeidskamerater og andre kjente. Vi merket godt at vi sjøl hadde ikke noen gode argumenter å komme med, kort sagt vi greidde ikke å fortelle folk hvorfor de måtte gå der. Spørsmål om propaganda er, mener vi, en meget underordnet forklaring på det svake oppmøtet. Viktigere er

### 2. Hvorfor ble den arrangert?

Trass i mange diskusjoner har vi ikke skjont vitsen med oppmarsjen. Det var ikke for å vise politikken vår, i så fall hadde vi lagt opp den helt annerledes (eks: å vise styrken bak kravet bort med moms på matvarer)

Det var heller ikke for å få oppslutning for politikken vår, i så fall hadde vi gitt folk som sympatiserer med oss men stemte SV mulighet å vise sin sympati.

Sjølve vitsen kan vi altså ikke skjønne. Og det bringer oss over til et enda viktigere spørsmål

### 3. For hvem var oppmarsjen lagt?

- ikke for symper og nære venner som støtter oss men stemte SV.
- ikke for alle de usikre
- ikke for alle dem støtter en eller flere av våre krav og gjerne vil vise dette
- til slutt er det bare oss sjøl igjen. Ble oppmarsjen arrangert for oss som ikke har tvil i vår sjel hva gjelder RV?. Og i så fall er ikke det partisjevinisme?

For å sette på spissen det vi mener: Vi synes det er en motsigelse mellom det vi la vekt på i valgkampen og denne valgoppmarsj:

I valgkampen understrekte vi at bare folkets egen kamp nytter og at vi forplikter oss å støtte den og organisere den. I valgoppmarsjen derimot ble dette snudd på hodet: slutt opp om valgoppmarsjen så skal RV ta hand om kampen deres, slik valgoppmarsjen nå var lagt opp.

Her har vi bare snakket om oppmarsjen. Selvfølgelig er vi helt enige i torgmøtet og beklager bare at ikke fler fikk anledning å være med om det, til et torgmøte alene hadde det vært lett å mobilisere usikre, og nysgjerrige og venner.

Hilsen fra Fredrik og Lena

PS Vi har satt ting på spissen for å forsøke å få fram hva vi mener